

BR LUDOLPHUS VAN DER VELDEN
geboren te Etten op 15 oktober 1918
overleden te Dongen
op 3 maart 2003

Op 3 maart 2003 overleed in de ziekenafdeling van Broederhuis Glorieux onze dierbare medebroeder Ludolf - Petrus Cornelis van der Velden.

Piet van der Velden werd geboren op 15 oktober 1918 te Kaatsheuvel Bij een roeping spelen vaak heel gewone factoren mee. Zijn degelijke katholieke opvoeding vormde de basis, maar de nabijheid van Dongen was zo'n natuurlijke factor die hem de keus voor de broeders van Dongen gemakkelijk maakte. Op 12-jarige leeftijd ging Piet naar het juvenaat in Dongen, werd op 19 maart 1934 novice en kreeg de naam Broeder Ludolphus. Op 19 maart 1936 sprak hij zijn eerste geloften uit en was toen volledig lid van de Congregatie van de Broeders van Onze Lieve Vrouw van Lourdes.

Zijn eerst buitenhuis werd Huize Voorburg in Vught. Daar woonde en werkte hij, met een korte onderbreking in Heiloo, tot 1950. In ' Vught behaalde hij het diploma Godsdienst A en de Akte Ziekenverpleging B. In 1950 werd Reinier van Arkel in 's-Hertogenbosch zijn I domicilie en in 1956 nogmaals de Sint-Willibrordusstichting in Heiloo.

Zijn bevoegdheden in die jaren behaald waren meer gericht op I de opvoeding van probleemkinderen, zoals het diploma Heilgymnastiek en Kinderbescherming B en C. Van 1956 tot 1962 lag zijn werkterrein dan ook in het Observatiecentrum te Doorn.

In 1962 kwam er voor Broeder Ludolf een bijzondere uitdaging. Hem werd gevraagd met enkele medebroeders een Rehabilitationszentrum voor schizofrenen in Oostenrijk van de grond te helpen. Hij vertelt daarover in een verslag hoe zij op 2 maart 1962 een vingerwijzing Gods mochten ervaren. In een telegram vroeg de Stichting Caritas in Wenen hen de komst nog wat uit te stellen omdat de voorbereidingen nog niet waren afgerond. "Maar wij zaten al in de trein!", schrijft hij laconiek. Als het telegram ons eerder had bereikt was Wenen nooit doorgegaan.

Broeder Ludolf heeft 27 jaar in Wenen gewerkt, was overste van het broederhuis en directeur van het centrum. Hij was een secuur man en traditioneel ingesteld. Dit laatste gold zeker voor de beleving van het religieuze leven alsook voor de invulling van de werktijden. De 7-daagse werkweek was gewoon, dat wil zeggen je moest dag en nacht beschikbaar zijn. Dit gold zeker voor hemzelf, maar hij zorgde wel dat de broeders zo nu en dan een vrije dag namen om weer bij te tanken.

Voor het bezoek uit Nederland, broeders en familie, was hij een goede gastheer. Hij zorgde er voor dat er genoten werd van de muzikale mogelijkheden van Wenen.

In december 1966 kwamen de Zusters van Barmhartigheid. de gelederen versterken. In het jubileumverslag lezen wij : "Julie goede resultaten zijn te danken aan de grote inzet voor de patiënten. Doordat de broeders en zusters dag en nacht voor de patiënten bereikbaar zijn, geeft dit de schizofrene patiënten een houvast dat ze zozeer nodig hebben". Het is duidelijk dat hier een werk is verricht zoals de Stichter het heeft bedoeld.

Broeder Ludolf had gehoopt dat de Congregatie het werk na hem zou voortzetten, maar er waren helaas geen broederkandidaten meer. In februari 1989 nam hij, geridderd in de Orde van Oranje Nassau en onderscheiden door Caritas Wenen, met de laatste broeders en met zuster Benedicta afscheid van Oostenrijk. Zuster Benedicta is voor de "Weense" broeders van grote betekenis geweest. Zij was als een moeder voor hen.

Na zijn terugkeer in Nederland ging Broeder Ludolf in Vesseem wonen in het convent Kafarnaüm. Vaak reed hij van daaruit naar Breda waar , hij contacten onderhield met psychiatrische patiënten. In Kafarnaüm beleefde hij zijn religieus leven in een stipte getrouwheid. Toen hij de afstand van huis naar kerk niet meer kon overbruggen nam hij genoegen met de vieringen in huis, maar het deed hem pijn dat hij nauwelijks een eucharistieviering kon bijwonen. Voor het convent maakte hij zich zeer verdienstelijk soms wel met kleine menselijkheden zoals bij het boodschappen doen "onwetend" voordringen bij de kassa, maar dat zij hem vergeven.

Toen Broeder Ludolf en Broeder Fans als enigsten het convent in Vesseem vormden was Broeder Ludolf het aanspreekpunt voor de bezoekers. Niet via de voordeur, niet via de achterdeur kwam je binnen, maar via Broeder Ludolf.

Broeder Ludolf was een belezene man. Wat er aan geestelijke lectuur verscheen las hij. In zijn dankwoord op zijn gouden kloosterfeest was zijn conclusie: "Eén ding is me duidelijk geworden: ons leven als kloosterling moet een leven zijn uit liefde voor God en de medemens. Dit is mijns inziens na veel lezen en mediteren de boodschap die Christus is komen brengen.

Toen zijn gezondheidsproblemen te zwaar werden had hij er geen moeite mee de overstap naar Dongen te maken. Hij bleef er tot zijn dood de zelfstandige markante Ludolf. Als verpleegkundige was de wil van de patiënt hem heilig.

Op 3 maart 2003 overleed Broeder Ludolf - Petrus Cornelis van der , Velden. In een plechtige uitvaartdienst in de kapel van Broederhuis Glorieux, voorgegaan door pastor Gerard van Beers, namen wij afscheid van Broeder Ludolf, hoe klein ook, een reus op reumavoeten die van het Leven leerde dat ontmoeten ont-moeten was en in overgave gaan. Hij werd begraven op ons kloosterkerkhof.